

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Lyla Sage

Swift and Saddled

Copyright © 2024 by Lyla Sage

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency.

All Rights Reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2026

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Dragana Milićević

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2026

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-734-0
COBISS.SR-ID 199538185

LAJLA SEJDŽ

RENOVIRANA LJUBAVNA PRIČA

Prevela sa engleskog
Milica Gnjatović

Stēla

*Ova knjiga ne može biti posvećena nikom drugom osim vama,
dragi čitaoci, jer ste me pratili na putu ka ostvarenju mojih
snova.*

I Korin, Leovoj dragoj

Preporuke za roman *Renovirana ljubavna priča*

„*Renovirana ljubavna priča* donosi sve što želim od strastvene kaubojske romanse! Lajla Sejdž je nadmašila sebe pričom o Vesu i Adi. Njihove ličnosti oživljavaju na stranicama romana u živopisnoj i dirljivoj priči u kojoj se suprotnosti privlače istinski eksplozivnom hemijom. Njihova ljubavna priča je nežna, svima bliska i prepuna napetosti koja me je prikovala već od prve stranice. Ovo je za mene najbolji roman godine.”

– Elsi Silver, autorka sa *USA Today* liste najprodavanijih romana

„Lajla Sejdž je stvorila nešto zaista posebno serijalom o *Rebel blu* ranču. Duboko osećajan, šarmantno duhovit, uz savršenu dozu senzualnosti, roman *Renovirana ljubavna priča* (baš kao i ostale priče o *Rebel blu* ranču) je atmosferičan roman koji me je poveo na romantično putovanje iz mojih snova, roman kojem ću se rado vraćati iznova i iznova. Jedva čekam da vidim šta nam Lajla sledeće sprema.”

– Tara Devit, autorka romana *Funny Feelings*

„Odvedite me kući na *Rebel blu* ranč. Lajla Sejdž je ponovo uspeła da stvori nežnu, neodoljivu i potresno romantičnu priču. Izgubila sam se među stranicama romana, ne želeći da ga ikada napustim. Čitaoci će biti opčinjeni pričom o Adi i Vesu.”

– B. K. Borison, autorka romana *Lovelight Farms*

„Roman *Renovirana ljubavna priča* me je stegao u zagrljaj dobrodošlice i nikada me nije pustio. Dala bih sve da ostanem u Medoularku s Vesom i Adom.”

- Hana Bonam-Jang, autorka romana *Uprkos svemu, ljubav*

Naši zalasci blešte bojama,
A u bisernom praskozorju,
Oštar miris žalfije se spušta,
Na povetarcu rođenom u planini.
- *This God-forsaken Land*, Huanita Lič,
kaubojska pesnikinja, oko 1940.

1.

Ada

Upoznala sam mnoge lažove, ali nijedan nije lagao tako bezočno kao *Gugl*. Ne pokušavam da obezvređim pomenuti pretraživač, ali želim da skrenem pažnju na njegove najiritantnije pogreške. U ovom slučaju tvrdio je da u baru u kojem sam sedela – zahvaljujući činjenici da je to bio jedini ugostiteljski objekat u gradiću Medoulark, u Vajomingu, koji je i nedeljom radio nakon deset uveče – služe hranu.

Nisu je služili.

Takođe, *Guglov* glupi grafikon posećenosti tvrdio je da u „Đavoljoj čizmi” – nisam sigurna da li je to zaista ime ovog bara, s obzirom na to da nigde nema znaka koji bi na to ukazivao – u ovo doba obično nije gužva.

Bila je.

Ne prevelika, ali dovoljna da zasluži oznaku „umereno posećeno”, u najmanju ruku.

A bila je tu i veoma bučna družina postarijih muškaraca za šankom – što mi *Gugl* nije mogao reći. Ali da je na njegovoj internet stranici bilo ikakvih slika ovog mesta, verovatno bih to i sama mogla da zaključim.

I zaobiđem „Đavolju čizmu” u širokom luku.

Glupi *Gugl*.

Ovo mesto bilo je upravo ono što sam zamišljala kad god bih pomislila na mali bircuz u unutrašnjosti. Stara škola kantri muzike čula se iz džuboksa, bilo je previše neonskih reklama; mirisalo je na ustajali duvanski dim i bilo je mrlja na podu za koje su mi se *martinke* lepile pri svakom koraku.

Nisam snob. Nemam ništa protiv dobre, stare birtije. Samo nisam očekivala da ću završiti u jednoj. Ne danas.

Kad sam juče napustila San Francisco i počela da vozim ka Vajomingu, lokalni bar je bio poslednje mesto u kojem bih želela da provedem večer uoči započinjanja najvećeg projekta u svojoj karijeri.

Ali bila sam gladna, a mali, ali neobično šarmantan motel u kojem sam večeras odsela nije imao najbolji *wi-fi*, pa sam krenula u potragu za hranom i pristupom internetu, ali pronašla sam samo jedno od ta dva. Kakav to lokalni bar ne služi hranu, a ima dobar *wi-fi*?

Onaj s veoma visokim i veoma zgodnim barmenom, koji se očigledno sažalio na mene dok sam se raspitivala o hrani jer je pronašao mini-kesicu *doritos* ispod šanka i pružio mi je uz viski i dijetalnu kolu. Nisam pitala koliko su dugo tu stajali – nisam želela da znam – ali imala sam prilično dobru predstavu, s obzirom na to da su bili skoro mekani. Imali su ukus kao da je kesa već neko vreme otvorena iako je bila netaknuta kad sam je dobila.

Nakon toga sam se smestila za visoki sto u uglu. Na zidu iza njega bleštala je neonska reklama u vidu kauboja koji jaše pivsku flašu poput bika. Prizor je bio toliko apsurdan da su mi se uglovi usana razvukli u osmeh, i taj mi se osećaj svideo.

Iskreno, nisam znala da li je to što sam jela *doritose* koji bi se verovatno kvalifikovali da dobiju popust za penzionere vodilo kao bolje nego da ništa nisam pojela, ali eto mene, jedem ih.

Obrisala sam prašinu od sira s prstiju kako ne bih uprljala ekran svog *ajpeda*. Otvorila sam elektronsku prepisku između

Vestona Rajdera i mene, dvaput proverila kada sutradan ujutru treba da se pojavim na *Rebel blu* ranču i pobrinula se da, za svaki slučaj, skinem mapu i sačuvam je u telefonu.

To sam bila ja, Ada Hart, uvek spremna.

Nisam znala mnogo o *Rebel blu* ranču osim onoga što mi je Tedi ispričala tokom prethodnih nekoliko meseci. Upoznala sam Tedi na prvoj godini koledža. Pohađale smo isti koledž u Koloradu – barem te prve godine, u mom slučaju. Nakon toga, prebacila sam se kako bih bila bliže kući.

Povratak kući bila je odluka zbog koje sam sada duboko žalila jer je dovela do onoga što će se kod mene zauvek voditi kao „incident”, a što je svima ostalima bilo poznatije kao moja svadba.

Odagnala sam svaku pomisao na *to* i *njega* iz glave.

Nakon što sam otišla iz Denvera, ostala sam u kontaktu s Tedi – uglavnom preko društvenih mreža – i sada sam bila zahvalna na tome. Ona je bila ta koja me je preporučila Vestonu, za koga sam pretpostavljala da je vlasnik *Rebel blu* ranča, ali nisam zasigurno znala. Kada ga guglate – opet, glupi *Gugl* – sve što ćete dobiti je podatak da je u pitanju stočarski ranč koji se prostire na gotovo tri hiljade i dvesta hektara.

Mogla sam da pitam Tedi, ali nisam želela da joj dosađujem. Već je dovoljno učinila za mene.

Nisam uspevala ni da zamislim tri hiljade i dvesta hektara. *Jebeno ogromno*, upravo mi je prolazilo kroz glavu kad sam čula jednog od vremešnih muškaraca za šankom kako zakera barmenu.

„Kakav je to bar u kojem nestane leda?”, gundao je starac u neverici.

„Onakav u kakvom gomila jadnih starkelja loče viski kao da je voda”, odbrusio mu je barmen. Podigla sam pogled prema njima. Barmen se osmehivao, očigledno ga prozivka nije previše uznemirila. „Gas donosi još leda, zato se potrudi da ti to

piće potraje narednih deset minuta.” Pokazao je na čašu ispred čoveka, a ovaj je na to posprdno otpuhnuo.

Osetila sam da moj telefon vibrira na stolu, te sam ga podigla.

Tedi: Hej! Jesi li dobro putovala?

Ja: Da, upravo se pripremam za sutra.

Tedi: ODLIČNO.

Tedi: Ovo će biti tako zabavno.

Tedi: Svratiću u toku ove nedelje.

Tedi: Jedva čekam da zablistaš!

Videla sam i da su mi stigle poruke od poslovnog partnera Evana – on je bio izvođač – i mame, koja mi je sigurno pisala da gubim vreme u Vajomingu.

Možda i jesam, ali iz nekog razloga zaista nisam verovala u to.

Spustila sam telefon na sto i okrenula ga licem nadole. Morala sam da se usredsredim. Tokom protekla četiri meseca razmenila sam stotine mejlova s Vestonom. Razgovarali smo o njegovoj zamisli, dogovarali se o rokovima, izvođačkim ekipama i troškovima. Ljudi uvek misle da je rušenje zidova prvi korak, ali je zapravo trista prvi. Upravo sam iznova prelazila korake od jedan do dvesta devedeset devet kad se ogromna bela krznena lopta pojavila kraj mojih nogu.

„Vejlone! Dođavola”, čula sam kako barmen viče. Pretpostavila sam da je Vejlon pas koji je sedeo kraj mojih stopala i gledao me razrogačenih očiju i isplaženog jezika.

Kakav anđeo.

Sagnula sam se i pomazila ga po veoma mekom krznu na glavi. Hm, tek sam nekoliko sati u Medoularku, a ovo mesto mi je već izmamljivalo osmehe rekordnom brzinom.

„Ozbiljno?“, čula sam barmena kako jadikuje. „Ko još dovo-
di psa u kafanu, dođavola?“ Podigla sam pogled baš u trenutku
kad je neki tip ušao u bar.

Prokletstvo. Šta to stavljaju u vodu ovde u Medoularku, u
Vajomingu?

S mesta na kojem sam sedela uspela sam da vidim da je
tek neznatno niži od barmena. Njegova raskopčana flannelska
košulja pokrivala je belu majicu koja mu je bila pripijena uz
grudi. Pogled mi je klizio niz njegovo telo dok se nije zaustavio
na iznošenim kaubojskim čizmama.

Možda zato što sam predugo bila okružena likovima koji se
bave novim tehnologijama i nose „Patagonija“ prsluke, ali ovaj
je čovek imao čudno dejstvo na mene.

Kladila bih se da ima grube šake. Radničke. Na trenutak
sam se zapitala kakav bi osećaj bio kada bi ih prevukao preko
mog tela.

Jok. Ne. Ne dolazi u obzir.

Ne razmišljaj o tome.

Nećemo se sada upuštati u maštarije o misterioznom kau-
boju u prašnjoj birtiji – ma koliko zgodan bio.

Ovde sam zbog posla.

U realnost me je vratio moj novi krznjeni prijatelj koji mi je
upravo lizao ruku – verovatno je uživao u prašini koja je ostala
za drevnim *doritosima*.

Nisam mogla da se suzdržim da ne prisluškujem razgovor
između barmena i kauboj. Prisluškivanje je bilo jedan od mo-
jih omiljenih hobija. „Kakav je to bar koji ostane bez leda?“,
dobacio je kauboj barmenu. Grupa staraca je sa odobravanjem
zagraktala.

„Gde je tvoj brat?“, upitao ga je barmen.

„Zauzet je.“ Kauboj je slegnuo ramenima.

„Gde je moj led?“

„U kamionetu.”

„Nisi mogao da ga uneseš?”

„Mislio sam da taj deo prepustim tebi.” Barmen je odmahnuo glavom, ali je obišao šank i uputio se prema vratima. Bilo je očigledno da između njih dvojice postoji neka veza. Ne bih rekla da su braća – nisu ličili – ali nečega jeste bilo.

Nisu bili braća, ali su definitivno bili na ‘brate’.

„Pozovi svog psa”, dobacio mu je barmen izlazeći. „Molim te.”

Kauboj je počeo da pretražuje bar pogledom – verovatno tražeći svog psa – ali ga je odmah zaustavio na meni. Na meni, kojoj je pas i dalje lizao ruku dok sam ja otvoreno i besramno zurila u njegovog vlasnika.

Trebalo je da skrenem pogled, ali nisam.

Sa ove razdaljine nisam uspevala da razaznam boju njegovih očiju, a želela sam.

Zurili smo jedno u drugo mnogo duže nego što je društveno prihvatljivo, a onda mi je uputio mali osmeh koji je nagovestio rupice na oba obraza.

Ma daj. Rupice?

Trebalo bi da budu zakonom zabranjene.

Ili bi vlasnik makar morao da istakne neko upozorenje pre nego što njima zaslepi ljude.

Upozorenje: rupice mogu izazvati ispadanje vilice.

Činilo se kao da će krenuti prema meni, ali je našu neuobičajenu i napetu razmenu pogleda prekinuo barmen, koji mu je ubacio kocku leda u majicu.

Kauboj je proizveo upadljivo nemuževan zvuk koji me je nasmejao. Svi su oni opasni i zgodni dok im kocka leda ne sklizne niz leđa.

„Brukse! Šta, dođavola!”, uzviknuo je i počeo da se migolji pokušavajući da je izvadi. Bilo je slatko.

Baš slatko.

Barmen – Bruks – se samo nasmejao dok se vraćao prema šanku s kesom leda u ruci i rekao: „Pozovi psa i pustiću te da ostaneš na piću.”

Kauboj je namestio majicu i prošao rukom kroz kosu boje peska. „U redu.”

Zakoraćio je prema meni ponovo me netremice gledajući. Zašto ide ka meni?

Topli jezik mi je opet liznuo ruku.

Oh. Pas. Naravno.

Spustila sam pogled prekinuvši kontakt očima. Morala sam. Nisam želela da budem odgovorna za ono što bi se moglo dogoditi ako bismo nastavili da gledamo jedno u drugo. Bilo je nečega u tome – nekog saučesništva kojim je taj pogled zračio – što me je protreslo poput električnog udara.

„Izvinjavam se zbog njega.” Njegov glas mi je sada bio blizu. Moj pufnasti drugar je mahao repom dok su se koraci njegovog vlasnika približavali. „Pada na lepe žene.” Istog trena sam podigla pogled i ponovo se osmehnula, ali taj osmeh je bio upućen čoveku koji je sada stajao na manje od dva koraka od mene.

„Da li ti je ta fora ikada upalila?”, upitala sam i nasmejala se. Glas mi je zvučao čudno – ne preterano prijatno. Kao kad progovoriš posle buđenja.

„Ti reci meni”, rekao je. Oči su mu bile sjajne. I zelene. Tako proketo zelene.

„Nije loša”, odgovorila sam, „ali smatram da bi se sama izvedba mogla poboljšati.”

Rupice su ponovo blesnule. „Kako to?”

„Moraš to zaista i da misliš”, rekla sam.

Izraz njegovog lica se promenio. Izgledao je zbunjeno. „Naravno da sam to zaista i mislio.” *Uh.* Zvučao je veoma ubedljivo. Da sam imala bolja iskustva s muškarcima, poverovala bih mu.

„Hej!” Bruksov glas je prekinuo naš razgovor, a kauboj se okrenuo prema njemu. „U flaši ili točeno?”

Umesto da mu odgovori, kauboj je osmotrio moj sto – *ajped* je verovatno stavljao do znanja da na nečemu radim jer umesto da pokuša da sedne i pridruži mi se, pogledao je svog psa i rekao: „Hajde da pustimo lepu ženu da radi, Vejlone.” Vejlon je poslušao i prišao svom vlasniku, čiji je pogled ponovo bio uprt u mene. „Biću za šankom kad završiš – ako želiš društvo.”

Čekaj malo. Zar mi se neće nabacivati? Pokušati da mi se uvali? Zar će me samo... pustiti da radim?

Dođavola. Izgleda da su muškarci u Medoularku drugačije vaspitani.

Kauboj mi je uputio poslednji osmeh propraćen rupicama na obrazima pre nego što se okrenuo i pošao prema šanku. Moj novi prijatelj Vejlon krenuo je za njim.

Posmatrala sam ga kako odlazi i s mukom se naterala da otrgnem pogled s njegovih leđa.

Pokušavajući da se vratim svom zadatku, blago sam odmah-nula glavom – kao da pokušavam da otresem svaku pomisao na zgodnog neznanca.

Prijalo mi je što me je primetio – što nije mogao da prestane da gleda u mene. Neposredno nakon razvoda, moje samopo-uzdanje je palo na najniže moguće grane. Čak ni sada, više od godinu dana kasnije, nije bilo mnogo bolje.

Zato nisam mogla da poreknem da mi se sviđalo što me neko gleda kao da sam jedina osoba u prostoriji.

Moj bivši muž me nikada tako nije gledao.

E *to* je bio sled misli kojima danas nisam imala nameru da se bavim. Potisnula sam ih i vratila se svom *ajpedu*, i ugledala novi mejl od vlasnika *Rebel blu* ranča.

Ada,

Nadam se da si lepo putovala i da je sve prošlo kako treba. Radujem se što ću te upoznati i jedva čekam da sutra počnemo s poslom.

Srdačan pozdrav,

V. R.

Poslato s mobilnog telefona